

XLIX. LETNIK 1929 VI. ŠTEVILKA
LJUBLJANSKI ZVON
 MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

S O N E T

ANTON OCVIRK

Nad mojo dušo se je nagnil nemih
 molčanj obraz. — Kako skrivnost ljubezni
 kot krik ujeta v srca grob železni
 umira v silnih koprnenj objemih.

Strmeli vase bi kot nad prepade
 noči, ki votlo tonejo v brezdanja
 svetovja dragih duš, pa trepetanja
 bolijo. — Ni v samoti več naslade!

Tako preprazne so poti v večerih.
 Povsodi vidim tvoj obraz, ki vabi.
 Za njim bi! — Ne dosežem ga z rokami!

Obšel sem ulice. — O, še v sedmerih
 kraljestvih sanj si bližja. Ni v pozabi
 trpljenje hujše kot v iskanj omami.

R E S I G N A C I J A

ANTON OCVIRK

Povejte, čemu gori luč
 in je noč tam zunaj!

Nekje je moral umreti otrok,
 da joče vse v meni,
 morda je pesem tako žalosten jok?

Trdo molčijo stene in trdo jekne
 glas — moj odmev.

Tudi ti ne slišiš, ki sem ti grozo
svojih praznot razodel?

Soba je mrtva.
Na ulici štejem korake človeka,
ki za sabo hiti.

N E T O P I R J I

V I N K O K O Š A K

Črni netopirji mojo dušo obletavajo,
težke misli možgane izsesavajo —
srce drhti.

Krvavordeče zarje na daljnem obzorju žare.

Grem v večer.

Duša moja je v grozi oledenela,
utripi srca so okameneli,
sredi vsemirja niha samo še moje trudno telo.

Črni netopirji mojo dušo obletavajo,
težke misli možgane izsesavajo —
srce molči.

P R A V I M T I, B R A T

† S R E Č K O K O S O V E L

Pravim ti, brat: bodi močan,
delaj in te ne morejo uničiti,
delaj in stremi za tem: uresničiti
jasno resnico najglobljih spoznanj.

Poslušaj svoj glas iz velikih sanj,
a se ne daj od njih omrtvičiti —
bodi gorak, ne kakor mrlič ti,
ki njih obraz je steklen in hladan.

In če je treba, prelij svojo kri,
naj prešumeva življenja bregove,
da bo rodila kipeče ljudi,
ki bodo strgali tesne okove,
raz sebe porušili ozke zidove,
v krajino našo prinesli luči.